

Spellingprobleem en -stoornis

Leren schrijven vormt voor elk kind een grote uitdaging bij de start van het basisonderwijs. Deze vaardigheid verloopt echter niet bij iedereen vlekkeloos. Bij moeilijkheden kan er sprake zijn van een spellingprobleem of een spellingstoornis (dysorthografie).

Bij een spellingprobleem wordt de achterstand door middel van extra inoefening of logopedische begeleiding ingehaald.

Wat betreft het stellen van een diagnose dysorthografie moet er rekening gehouden worden met een aantal zaken. Algemeen kan er gesproken worden van een (leer)stoornis wanneer voldaan wordt aan drie criteria:

1. Er moet een ernstige achterstand in de vaardigheid aangetoond worden aan de hand van genormeerde testresultaten;
2. Deze achterstand blijft bestaan na logopedische begeleiding gedurende zes tot twaalf maanden;
3. Er zijn geen onderliggende problemen (bv. gehoorproblemen, verlaagde intelligentie, ...) die de stoornis veroorzaken.

Dysorthografie kan toegeschreven worden aan tekorten in het taalvermogen van het kind. Hierdoor ervaart het kind problemen met het aanleren en toepassen van de koppeling van gesproken taal aan geschreven taal. Bij het leren schrijven kan zich dit uiten in het omdraaien van letters en/of het niet automatiseren van de schrijfwijze van alle letters. In het verdere spellingproces verloopt ook het memoriseren, oproepen en hanteren van woordspecifieke zaken en spellingsregels moeizaam. Verder ervaren kinderen vaak dezelfde moeilijkheden bij het aanleren van een andere taal.

Dysorthografie kent een erfelijke factor, maar het is niet zo dat dit bepalend is. Ook komt deze leerstoornis vaak voor in combinatie met dyslexie wat dan weer een leesstoornis.